

Dag lieve allemaal,

Wat kan het leven (of is het God?) verrassingen in petto hebben! Schreef ik in de vorige nieuwsbrief dat ik van het hoofdgebouw van het Jenga huis verhuisd was naar de "Boys Quarters", het kleine bijgebouwtje, dan kan ik jullie nu melden dat ik de compound helemaal verlaten heb en nu écht op mezelf woon in een compound drie straten "verderop". Daarover straks meer. Maar nu alvast een foto van de buitenkant.

En het grappige is: wat lijkt het op een gevangenis he? Ik voel me er zo thuis!

Ja gezegd en hoe verder?

Vanuit Mukuju Prison hadden pastor Sam en ik het verzoek gekregen om materiaal mee te brengen wat ze daar kunnen gebruiken als mensen besluiten hun leven aan Jezus te geven. Onderwerpen als: Wie is God, wie is Jezus en waarom is Hij voor ons gestorven, wat is de Bijbel. Allemaal vragen waar een antwoord op nodig is. Dus Sam en ik praten en schrijven per maand een tweetal interactieve lessen met discussievragen en bijbelstudie. Toen ik dit aan een andere predikant, pastor Philip vertelde, vroeg hij of hij deze lessen mocht bekijken, want hij gaat naar een andere gevangenis in een andere regio, Namalu in Karamodja, en ook hij heeft met dezelfde situatie te maken. Dus hebben we onze krachten gebundeld en overleggen we regelmatig over welke onderwerpen we willen vertellen.

Eén recht en één averecht

Het breigroepje in Skilhiem maakt werkelijk prachtige dekens. Ik mocht er een paar meenemen naar Oeganda. Deze dekens zijn terecht gekomen in LOVED, een day care centre waar zwaar ondervoede en/of verwaarloosde kinderen tot 3 jaar overdag opgevangen worden. Ziehier een foto van de waslijn: wat hangt daar te drogen? Een deken van de dames van Skilhiem!!! Geweldig.

Nog meer breien

Het breiproject in Remand Home is zó ontzettend leuk. Joyce en Christine maken grote vorderingen, hun breien is prachtig qua kwaliteit en mooi regelmatig. En dat komt heel goed uit, want nadat ik de laatste keer bij ze was, zijn er vier nieuwe jongedames binnengekomen. Op 1 maart ging ik gewapend met nieuwe breipennen en lekkere kleurtjes garen naar Remand.

Na kennis gemaakt te hebben met Marian, Esther, Joanna en Christine, zijn we aan de slag gegaan. Het allerleukste was, dat Christine en Joyce meteen begonnen te helpen met het opzetten van steken op de breipennen van de nieuwe meisjes. Zo konden ze aan de slag met hun nieuw geleerde breisteken. Train de trainer: oh wat zou ik graag even om het hoekje kijken van hun woonruimte.... Zouden ze elkaar helpen, vraag ik me af?

Water

Voor ons in Nederland is het zo'n automatische handeling: je draait aan de kraan en er komt water uit. Maar niet in mijn nieuwe huisje. Zeer regelmatig draai ik de kraan open en... geen water of het is vies bruin. Ik kan daar (heel eerlijk gezegd) niet zo goed tegen. In de afgelopen week dat ik hier woon heb ik zeker drie-vier avonden niet kunnen douchen. Als het overdag zo rond de 38grC is geweest wil je echt wel het een en ander aan stof en zweet van je afspoelen.

Maar, elke dag komt het water ook een paar uur terug, dus écht zonder zit ik nooit. Ik ben nu ook de trotse eigenaar van een jerrycan van 20 liter om in noodgevallen te gebruiken.

Wie wel zonder water zitten, nu al bijna twee maanden, zijn de circa 20.000 inwoners van Namatala, de grootste sloppenwijk van Mbale. Elke dag lopen mensen vele kilometers om één of twee jerrycans van 20 liter te kunnen vullen. Soms bij een van de weinig werkende waterputten en soms met water uit de rivier, waar ook dieren uit drinken en hun behoeften in doen. Ziektes als tyfus en cholera liggen op de loer. En dat duurt al twee maanden lang. Oef... en dan zeur ik over een paar uur zonder...

Een eigen huis, een plek onder de zon

Op verzoek van een vriendin bekeek ik in december een leuk appartement. In diezelfde compound was ook een twee-onder-een-kap bungalow gebouwd. Beide huisjes waren bewoond. Ik zei nog tegen die vriendin dat ik zo'n huisje wel érg leuk vond. Maar ja, ze waren bewoond, dus ik stond er verder niet bij stil. Begin februari krijg ik een appje: een van de bungalowtjes is vrijgekomen. Als je geïnteresseerd bent, moet je binnen 24 uur beslissen, want er zijn meer kapers op de kust. Oh help: wat moet ik doen? Verhuizen? Mijn collega-vrijwilligers met nóg meer huur opzadelen? Wat vind mijn familie? Wat vind mijn baas Robby van dit plan? Is het een veilige plek met muur en bewaker en honden 's nachts? Kan ik het betalen? Wil ik wel een andere plek?

Nou, die laatste vraag was erg snel met JA beantwoord, want diep in mijn hart wil ik al veeeeel langer op mezelf wonen. En hoe mooi de Boys Quarters ook was, ik bleef verantwoordelijk voor het runnen van het huis en dat was ik wel een beetje zat. Dus met wijze mensen in mijn omgeving hier en thuis gesproken, gebeden, een nachtje erover geslapen en ja gezegd.

Afgelopen zaterdag, 23 februari, ben ik verhuisd. En och, wat heb ik in die vier jaar al een boel spul verzameld. Een geweldige uitkomst is de "Wood Workshop" van de mannenafdeling van Maluku Prison. Er worden daar 25 mannen opgeleid tot timmerman en zij hebben meubels (bed, kast, tafel met krukjes en een kamerscherm) voor me gemaakt. Mijn favoriet is het kamerscherm wat met prachtige stof bekleed is: vrolijk, uitbundig!!! Maakt me helemaal blij!!!

Aandachtspunten voor de nabije toekomst:

- Dat ik een goeie relatie mag opbouwen met de mensen in de compound
- Wijsheid om betrouwbaar studiemateriaal te schrijven voor gevangenen in Mukuju en Namalu.
- Veiligheid op de Oegandese wegen. Ik ben veel weg met de auto en er gebeuren hier zulke griezelig ernstige ongelukken...
- En regen, regen, regen, regen...

Met zoveel liefs en dank voor alle vormen van steun!

Yvonne van Meeuwen